

D'ençà del 16 d'octubre de 2017, data de l'empresonament de Jordi Cuixart i Jordi Sànchez, he pogut seguir de prop alguns passos d'aquest procés judicial, que ha estat farcit d'irregularitats, com expliquen els advocats, tots ells experts penalistes. Al Regne d'Espanya la justícia no és igual per a tothom: al govern de Catalunya, a la presidenta del Parlament, al president d'Òmnium Cultural i a l'aleshores president de l'ANC se'ls ha aplicat el dret penal de l'enemic. La sentència n'és una prova evident, però és també tot just un primer pas. La doctrina del càstig i la venjança del tribunal suprem s'estendrà en els propers mesos sobre la resta de la maquinària judicial: l'Audiència Nacional, que ha encausat la cúpula dels Mossos d'Esquadra; el TSJC, que jutja la mesa del Parlament; i els jutjats que tenen obertes investigacions i procediments contra més de mil encausats. Al capdavant, l'alta maquinària de l'Estat funciona al servei d'un valor suprem: la unitat de la pàtria. A ell se supediten i se sotmeten valors fonamentals com la veritat, els drets i llibertats o la mateixa justícia.

La Universitat de Barcelona, com a institució acadèmica dedicada a la recerca i a la formació, té l'obligació de respondre a aquesta injustícia. Ho ha de fer des dels postulats que caracteritzen el món acadèmic, és a dir, la llibertat, la dignitat, la cultura o el pensament crític. Però també des de la història. Som la Universitat de Barcelona. Molts membres de la nostra comunitat acadèmica han patit la repressió, en totes les seves formes (presó, exili, execucions, etc.) durant la dictadura per defensar aquests valors. I convé que no ho oblidem: probablement som l'única universitat del món que ha estat clausurada i desterrada durant més d'un segle per motius polítics –a partir de 1714. Per això el lema de la nostra universitat és: *Libertas Perfundet Omnia Luce*.

Agustí Alcoberro